

Jens Ahlboms

Jonotans no Kaiju kalna

No zviedru valodas tulkoja Gunta Anča

UDK 821.113.6-93-3
Ah366

Šī grāmata adaptēta 3. vieglās valodas līmenī.

Grāmata tapusi sadarbībā ar

- Vieglās Valodas aģentūru,
- Jelgavas novada Daudzfunkcionālo sociālo pakalpojumu centru "Laipa".

© Grāmatas tekstus vieglajā valodā adaptējušas
Vineta Bite un Gunta Bite.

Vieglās valodas konsultantes Gunta Anča un Irīna Meļņika.

© Autora Jena Ahlboma zīmējumi un teksts.

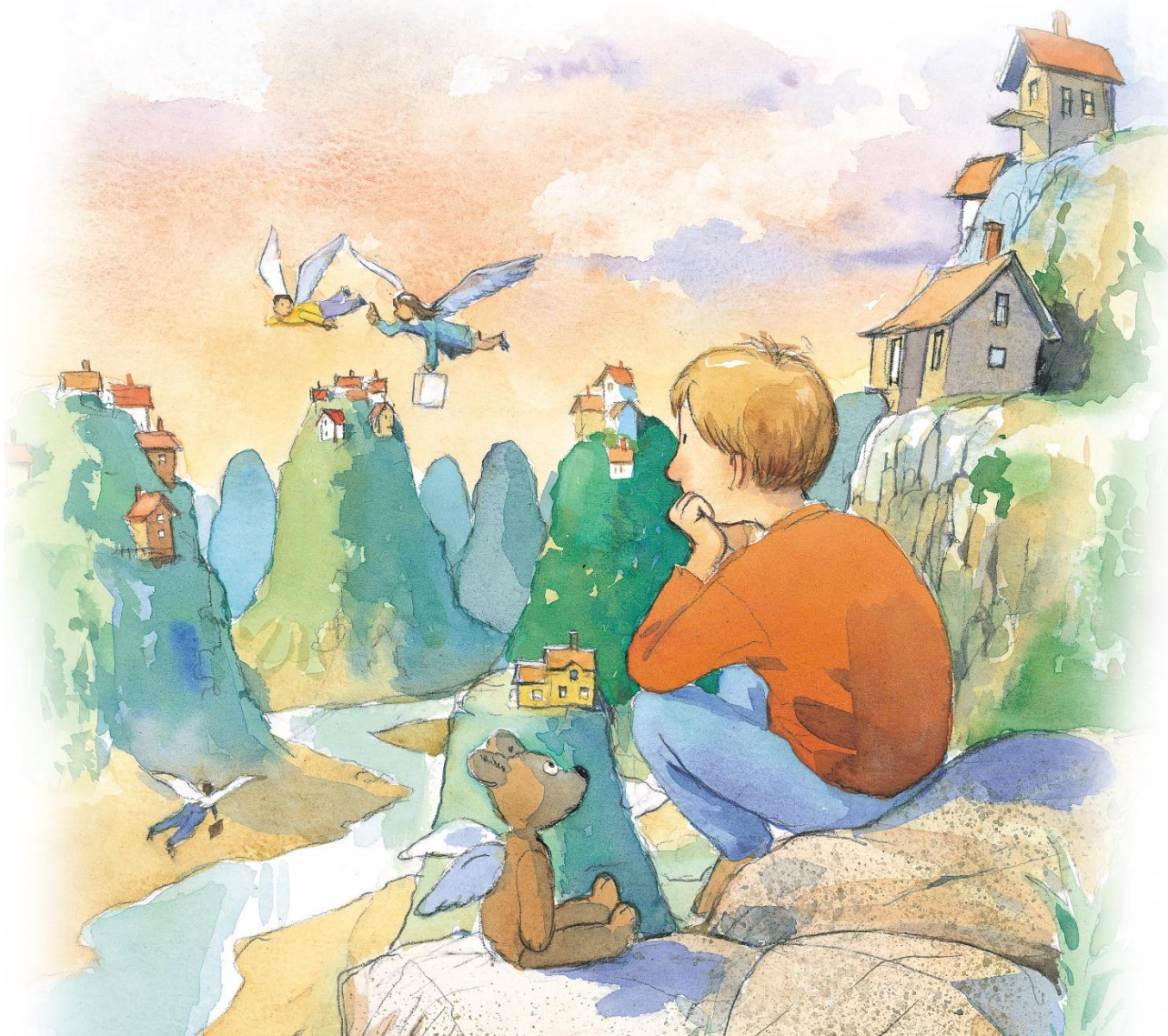
© Latvijas Neredzīgo bibliotēka, izdevums, makets, 2023.

Iespiesta Latvijas Neredzīgo bibliotēkā
Rīgā, Strazdumuižas ielā 80.

ISBN 978-9934-9127-4-0

Šī ir pasaka par mazu zēnu.
Viņš dzīvo tādā pasaulē,
kurā visiem cilvēkiem ir spārni.
Cilvēki ar spārniem var lidot.
Tāpēc viņi dzīvo kalnos.

Tomēr dažiem cilvēkiem spārnu nav.
Citiem cilvēkiem spārni nav stipri.
Tādi cilvēki nevar lidot.
Kā šādā pasaulē viņi jūtas?
Lasi par to stāstā!

Reiz piedzima zēns.
Viņa vārds bija Jonotans.
Zēns bija skaists un gudrs.
Vecāki par Jonotanu priecājās.
Jonotana tētis bija lepns par dēlu.
“Jonotans būs īpašs.”
Teica tētis.
Arī Jonotana mamma ļoti mīlēja dēlu.
Mamma gribēja redzēt Jonotanu laimīgu.

Jonotans dzīvoja kalnā.
Kalnu sauca par Kaiju kalnu.
Jonotana mājai blakus bija mākoņi.
Tik augstu viņš dzīvoja!

Jonotanam patika spēlēties mājās.
Tomēr vislabāk viņam patika lidot ar vecākiem.
Tad Jonotans sēdēja uz tēta vai mammas pleciem.
Jonotana mati vējā plīvoja.
Zēns skatījās lejā uz zemi.
Lejā viss izskatījās mazs un jauks.

Dažreiz vecāki ar Jonotanu lidoja uz veikalu.
Reizēm veikalā varēja satikt Sāru.
Sāra bija Jonotana labākā draudzene.
Veikalā bērni skraidīja un spēlējās.
Reiz Jonotans ar zobu pastu rakstīja uz grīdas.
Tētis to ieraudzīja.
Viņš bija dusmīgs.
Uz grīdas rakstīt nedrīkst!

Sāra un Jonotans
vienmēr spēlējās kopā.
Kādu dienu viņi no klucīšiem taisīja
augstu torni.
Tornis Sārai patika.
Jonotans pakāpās uz krēsla.
Viņš lika pēdējo klucīti torņa galā.

Taču krēsls sašūpojās.
Jonotans nokrita uz grīdas.
Tornis sabruka.
Visi klucīši uzkrita Jonotanam virsū.
Bet Jonotans nebēdājās.
Jonotans smējās.

Tad Jonotans gribēja lidot.
Viņš aicināja Sāru lidot kopā.
Taču Sāra teica:
"Tu esi muļķis!
Tev taču nav spārnu!
Tu visu laiku krīti!"

Jonotans bija bēdīgs.
Agrāk viņš par saviem spārnem
nedomāja.
Mājās Jonotans piegāja pie spoguļa.
Viņš uzmanīgi apskatīja savu muguru.
Spārnu tur nebija.
Visiem cilvēkiem bija spārni.
Sārai bija spārni.
Tētim un mammai arī bija spārni.
Tāpēc viņi varēja lidot.
Jonotanam spārnu nebija.
Kā viņš varēs lidot bez spārnem?

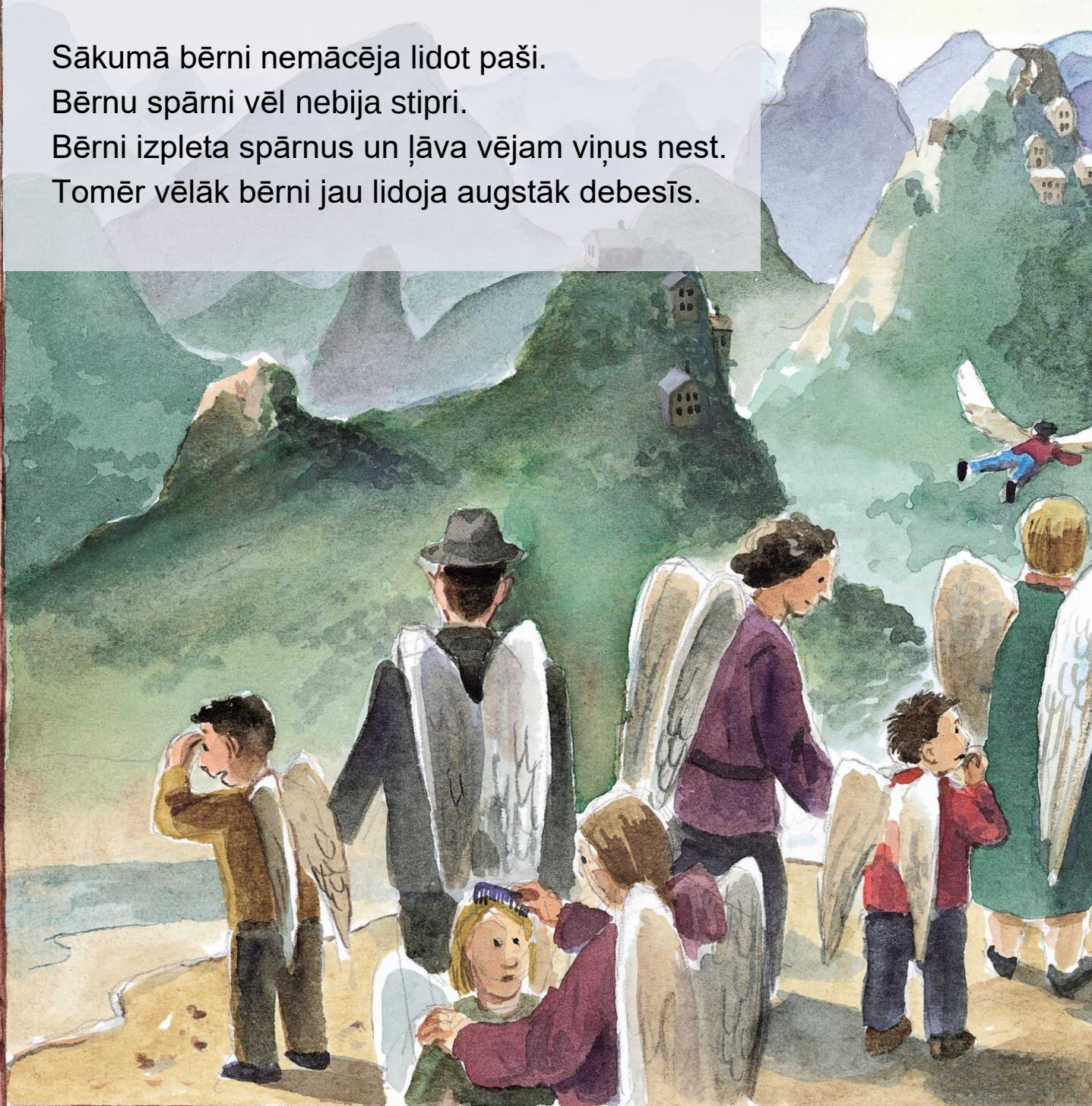

Pie Jonotana pienāca mamma.
Mamma paņēma Jonotanu klēpī un samīļoja.
Mamma teica,
ka dzīve dažreiz nav viegla.
Jonotanam nav spārnu kā citiem cilvēkiem.
Viņam ir jāmacās dzīvot bez spārniem.
Tomēr Jonotans ir tikpat labs un gudrs kā pārējie.
Tētis un mamma ļoti mīl Jonotanu arī bez spārniem.

Kādu dienu bērni mācījās lidot.
Viņi pārbaudīja savus spārnus.
Bērni stāvēja kalna malā viens aiz otra.
Viņi bija priecīgi un laimīgi.
Tikai Jonotans bija bēdīgs un skumjš.
Viņš nevarēja lidot.

Sāukumā bērni nemācēja lidot paši.
Bērnu spārni vēl nebija stipri.
Bērni izpleta spārnus un ļāva vējam viņus nest.
Tomēr vēlāk bērni jau lidoja augstāk debesīs.

Sāra skatījās uz Jonotanu un jutās nelaimīga.
Jonotans nevarēja lidot kā citi bērni.
Viņš varēja tikai skatīties.

Bērni mācījās lidot visu vasaru.
Rudenī sākās skola.
Visi bērni lidoja uz skolu.
Tikai Jonotans palika mājās.

Jonotans ļoti gribēja uz skolu.
Kā lai uz skolu tiek?
Visas mājas bija augstu kalnos.
Arī skola bija kalnā.
Tētis un mamma vairs nevarēja lidot
ar Jonotanu uz pleciem.
Jonotans jau bija par lielu.

Nabaga Jonotans!
Viņš palika pavisam viens.
Jonotanam vairs nebija draugu.
Citi bērni lidoja Jonotanam garām.

Tikai Sāra pēc skolas lidoja pie Jonotana.
"Varbūt Sāra mani tikai žēlo?"
Domāja Jonotans.
Viņam tas nepatika.

Reiz Jonotans aizdzina Sāru.
"Lido prom!
Es gribu palikt viens!"
Jonotans kiedza.
Sāra aizlidoja.
Jonotans palika viens.
Viņš bija ļoti bēdīgs.

Kādu rītu Jonotons izdomāja uz skolu iet pats.
Viņš gribēja mācīties kā citi bērni.
Skola Jonotanam likās tuvu.
Tomēr skola bija otrā kalnā.
Jonotanam vajadzēja nokāpt lejā no sava kalna.
Tad viņam vajadzēja tikt pāri upei.
Pēc tam Jonotanam bija jākāpj otrā kalnā.

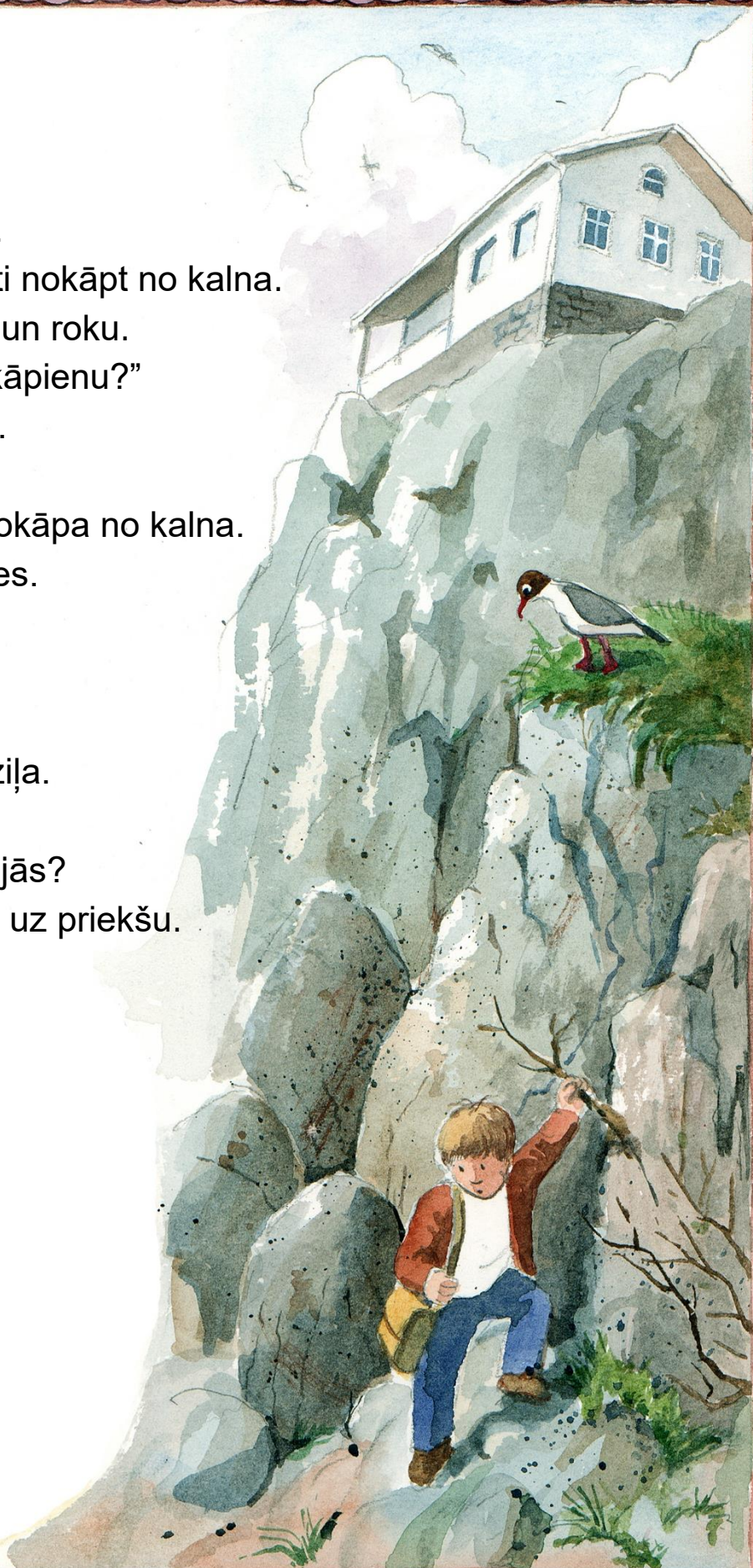
Jonotans uzrakstīja zīmīti
mammai:
“Aizgāju uz skolu!”
Viņš paņēma skolas somu
un devās ceļā.

Kalns bija ļoti stāvs.
Jonotanam bija grūti nokāpt no kalna.
Viņš nobrāza kājas un roku.
"Kāpēc šeit nav pakāpienu?"
Jonotans dusmojās.

Beidzot Jonotans nokāpa no kalna.
Viņš piegāja pie upes.

Kā tikt pāri upei?
Upe bija plata un dziļa.
Kāpēc te nav tilta?
Vai jāiet atpakaļ mājās?
Jonotans gribēja iet uz priekšu.

Upes krastā bija plosts.
Uz plostā bija garš koks.
Jonotans uzkāpa uz plostā un paņēma koku.
Ar koku viņš stūmās prom no krastā.
Upe bija mierīga.
Vēja nebija.
Jonotans ar plostu viegli tika otrā krastā.

Upes otrs krasts bija augsts.
Krustā bija lieli akmeņi.
Pret akmeņiem Jonotans sasita kājas.
Tur nebija ceļa.

A watercolor illustration of a boy with blonde hair, wearing a red sweater and blue pants, standing on a rocky path and looking up at a large, multi-story school building perched on a steep, grey cliff. The school has many windows and a small antenna on its roof. A large, leafy green tree stands to the left of the boy. In the background, there are more rocky peaks and a small lizard is visible on a rock to the right. The entire scene is framed by a decorative yellow and brown border with a repeating knot pattern.

Tomēr Jonotans turpināja iet.
Viņš piegāja pie kalna.
Augstu kalnā bija skola.

Jonotans stāvēja
un skatījās uz augšu.
Līdz skolai viņš nevarēja tikt.
Jonotans klusēja.
Viņš gribēja raudāt.

Tad Jonotans dzirdēja balsi:
“Šī vieta nav domāta mums.”
Jonotans skatījās apkārt.
Kurš to teica?

Blakus stāvēja vecs vīrs.
Jonotans sabijās.
Tomēr vecais vīrs bija draudzīgs.
Viņam bija laipnas acis.

“Vai tu arī nevari lidot?”
Jonotans jautāja.
Viņš redzēja vecajam vīram
uz muguras spārnus.
“Nevaru.
Mani spārni jau ir veci.
Tie nevar mani pacelt gaisā.”
Vecais vīrs atbildēja.

Jonotans bija pārsteigts.
Tātdaudzi cilvēki nevarēja lidot!
Viņš nebija tāds vienīgais.
Kāpēc tad skola, veikali un mājas
bija augstu kalnos?
Cilvēki bez spārniem tur nevarēja tikt.

Jātaisa pakāpienus, tiltus un ceļus!
Tad cilvēki bez spārniem būs laimīgi.
Bet kurš taisīs pakāpienus, tiltus un ceļus?
Jonotana pasaulē visu izlēma cilvēki ar spārniem.
Cilvēkiem ar spārniem nevajadzēja ceļus un tiltus.
Tāpēc viņi nezināja,
cik grūti ir dzīvot bez spārniem.

Vecais vīrs pavadīja Jonotanu
uz mājām.

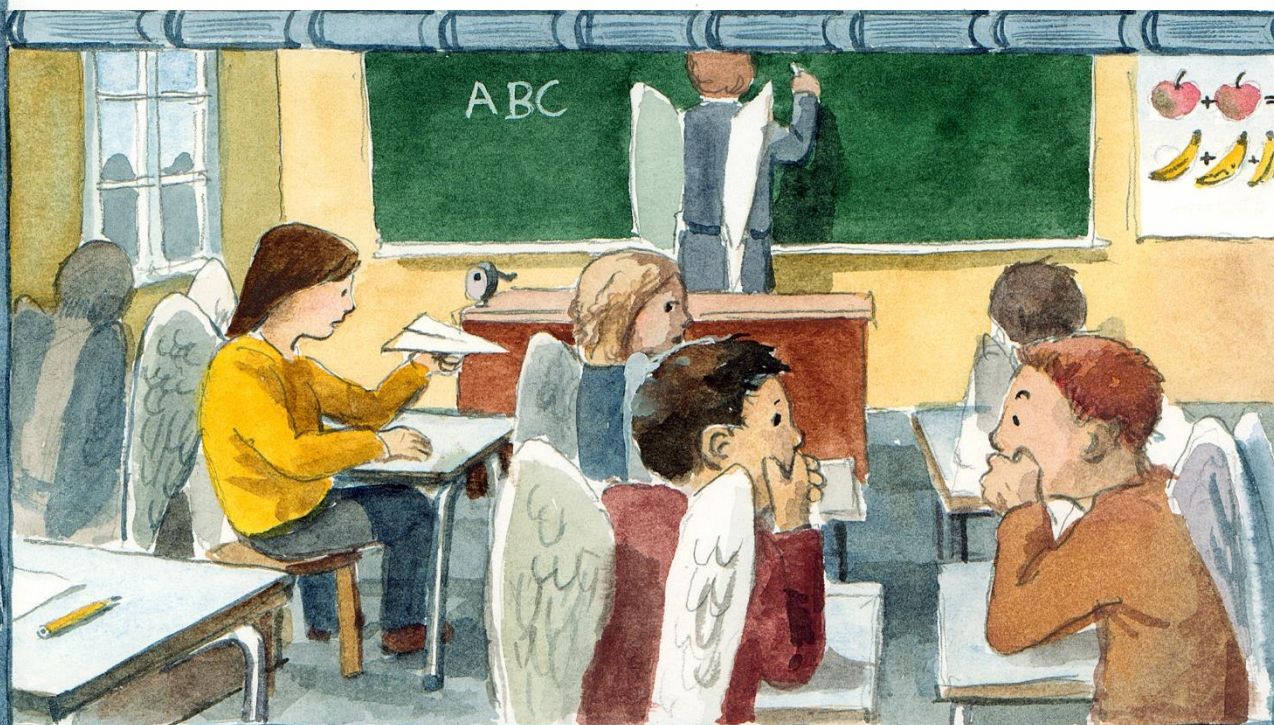
Mājās Jonotanu gaidīja mamma.
Mamma bija uztraukusies un dusmīga.
“Tu varēji nosisties vai noslīkt!”
Mamma dusmojās.
Pēc tam viņa samīļoja Jonotanu.

Sārai bez Jonotana skolā bija slikti.
Sāra bija vientuļa un skumja.
Tik jauki bija spēlēties ar Jonotanu!

Sāra domāja par Jonotanu.
Pēkšņi pret viņas degunu atsitās papīra lidmašīna.
Lidmašīnu meta Krille.
"Ak, tu nejaukais!"
Sāra kļiedza uz Krilli.
Tad Sāra paņēma lidmašīnu un apskatīja to.
Sāra pasmaidīja.
Viņai bija plāns.

Pēc skolas Sāra lidoja pie Jonotana.
Sāra nolaidās un izņēma no somas papīra lidmašīnu.
Viņa rādīja uz lidmašīnas spārniem.
“Mēs uztaisīsim tev lielus spārnus.
Tu varēsi lidot!”
Sāra teica.
Viņa palaida papīra lidmašīnu no kalna.
Lidmašīna lidoja pa vējam tālu prom.
Jonotans skatījās un priecājās.
Viņš ļoti gribēja lidot.

Jonotans ar Sāru skrēja uz mājām.
Viņi stāstīja par lidmašīnas spārniem.
Jonotana tētim un mammai doma patika.

Tajā naktī mamma un tētis ilgi negulēja.
Viņi domāja par spārniem.
Kā spārnus labāk uztaisīt?
Spārniem jābūt lieliem.
Tiem jāceļ Jonotanu gaisā.
Taču spārniem jābūt arī viegliem.

Bija sestdiena.

Jonotana mamma atrada audumus.

Sāras mamma palīdzēja šūt spārnus.

Bērni kopā ar tēti taisīja viegla metāla rāmi.

Vēlu naktī spārni bija gatavi.

Spārni bija stipri un sarkani.

“Rīt varēsim spārnus izmēģināt.”

Teica tētis.

Visi gāja gulēt.

Tikai Jonotans nevarēja aizmigt.

Viņš domāja par spārniem.

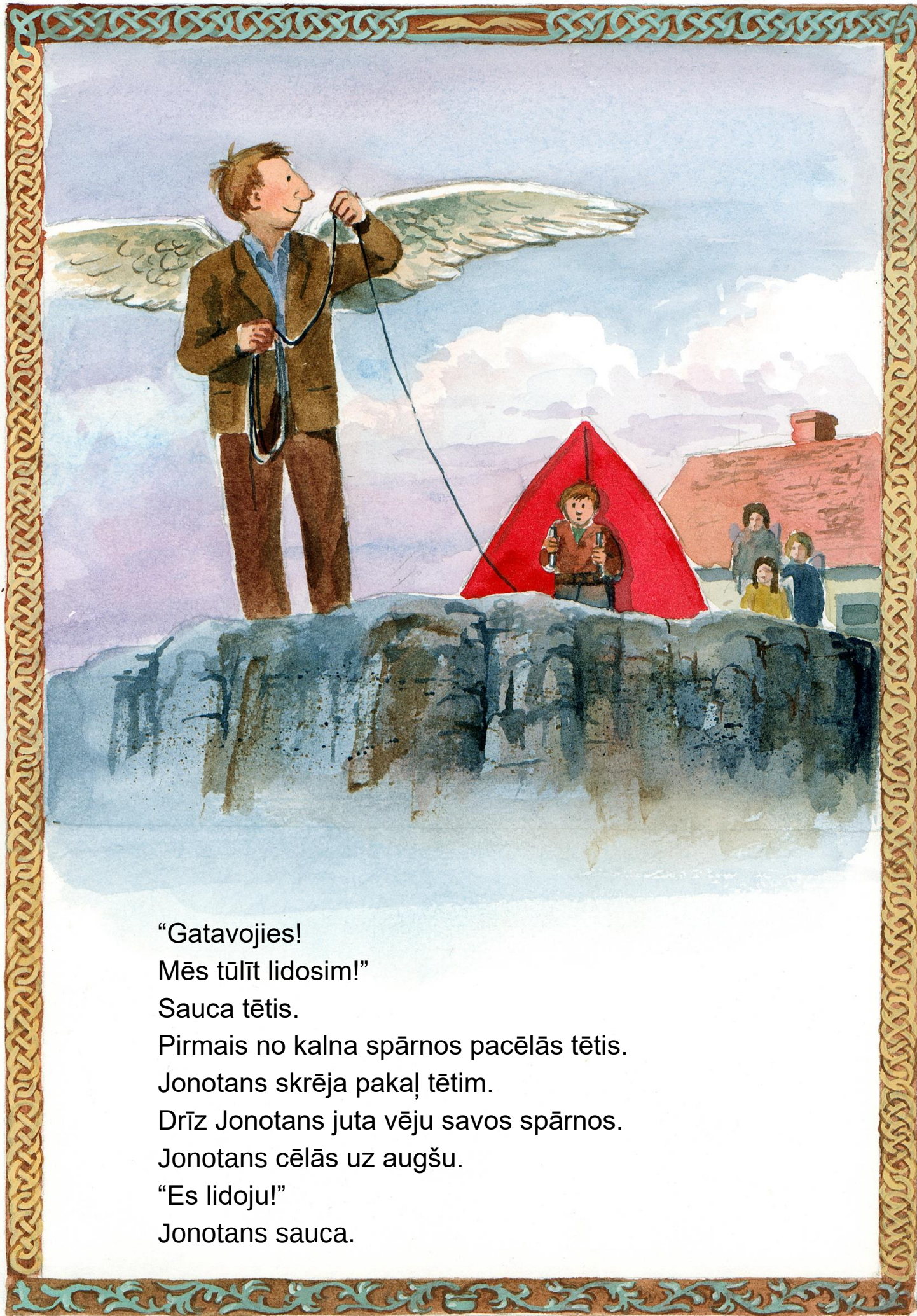
Kā būs rīt?

Vai spārni pacels Jonotanu gaisā?

No rīta Jonotans pielika sev spārnus.
Ap vidukli viņam bija apsieta virve.
Otru virves galu turēja tētis.
Tētis lidos ar Jonotanu kopā.
Tā būs drošāk!
Jonotans varēs lidot,
cik ilgi vien gribēs.

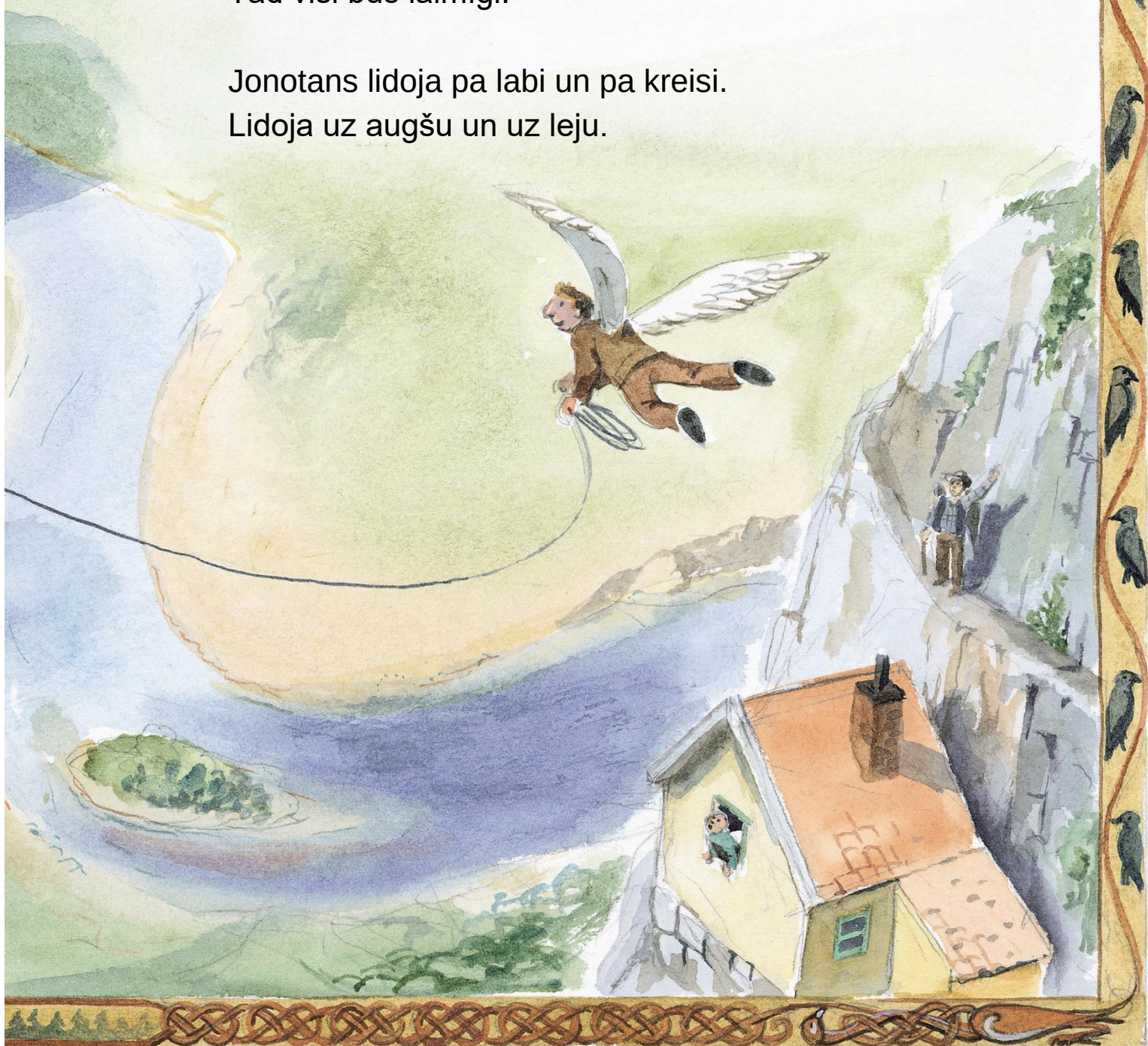

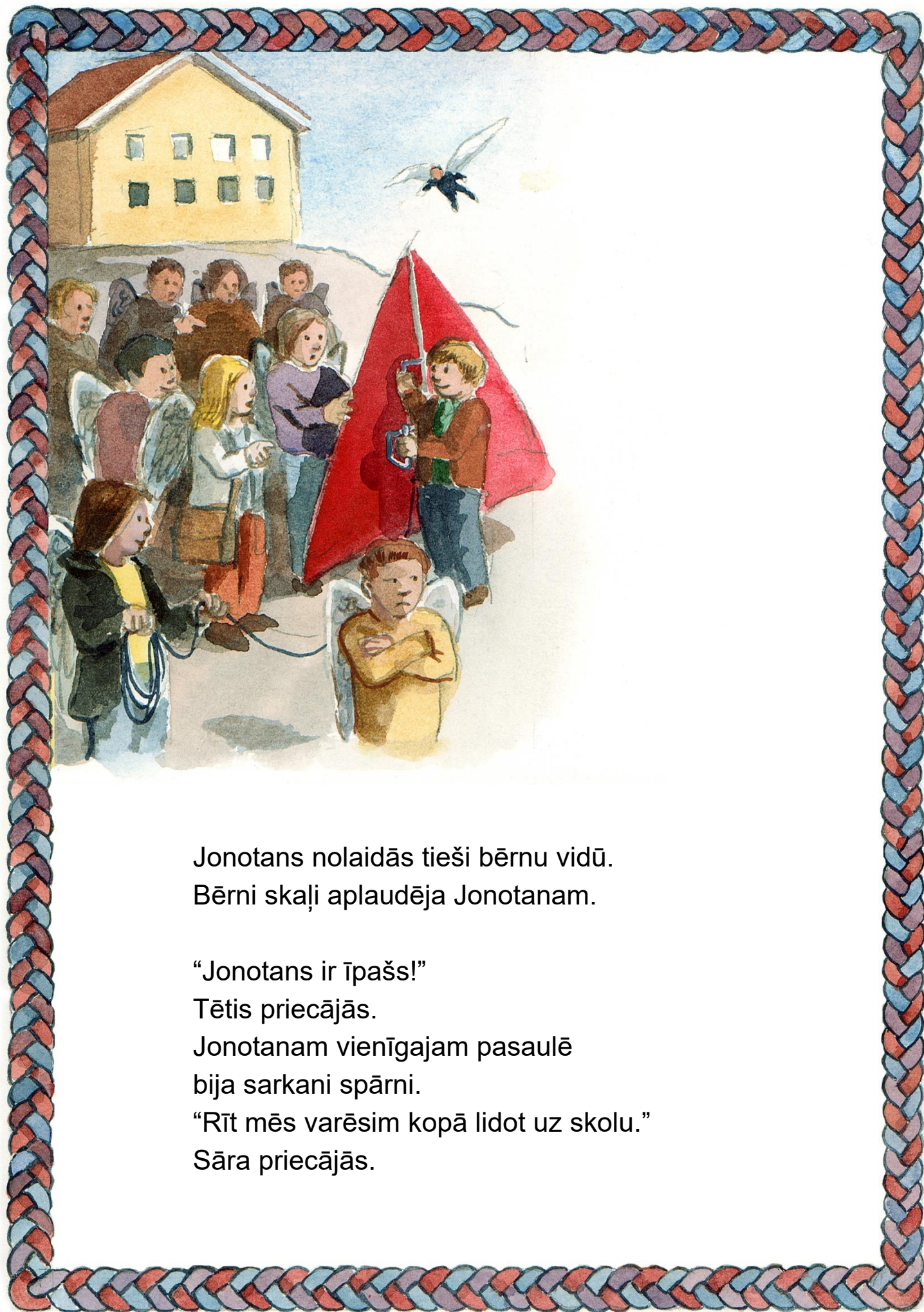
“Gatavojies!
Mēs tūlīt lidosim!”
Saucā tētis.
Pirmais no kalna spārnos pacēlās tētis.
Jonotans skrēja pakaļ tētim.
Drīz Jonotans jūta vēju savos spārnos.
Jonotans cēlās uz augšu.
“Es lidoju!”
Jonotans sauca.

Zēns skatījās lejā.
Lejā upe izskatījās kā zila lente.
Jonotans atcerējās grūto ceļu uz skolu.
Jonotanam tagad bija spārni.
Viņš varēja lidot.
Bet kā ar citiem?
Tiltus, pakāpienus un ceļus tomēr vajag taisīt.
Tad visi būs laimīgi.

Jonotans lidoja pa labi un pa kreisi.
Lidoja uz augšu un uz leju.

Jonotans nolaidās tieši bērnu vidū.
Bērni skaļi aplaudēja Jonotanam.

“Jonotans ir īpašs!”
Tētis priecājās.
Jonotanam vienīgajam pasaulē
bija sarkani spārni.
“Rīt mēs varēsim kopā lidot uz skolu.”
Sāra priecājās.

Tā arī notika.
Sāra un Jonotans bija labākie draugi.
Viņi kopā lidoja arī uz skolu.

Skolā Krille smējās par Jonotanu:
"Kas tie par jocīgiem spārniem?"
Jonotans par to nedusmojās.
Viņš priecājās un smējās
kopā ar bērniem.

Uz mājām visi bērni lidoja kopā.
Augstu mākoņos bērni spēlējās ar Jonotanu.
Jonotana mamma un tētis skatījās uz bērniem.
Jonotans bija laimīgs.
“Tagad Jonotans vairs nav vientuļš.”
Mamma teica.

Vēlu vakarā Jonotana mājas logos spīd gaisma.
Tur Jonotans ar tēti kaut ko zīmē un taisa.
Kā tu domā?
Kas tas varētu būt?